

Константин Величков

XLVII. Животът, друже
МОЙ...

Животът, друже мой, е вещь ужасна.
Враг безпощаден стъпките следи
на тоз, кой падне във борбата бясна,
дорде го смаже в мъки и беци.

Сърцето диша глухо озлобление,
кат бухал черен своето гнездо
в гърдите свива мрачното съмнение
и с сляп, кръвнишки бяс гризе ги то.

От мен си не отвърна ти главата,
не побоя се, че оставаш сам,
за мойте рани сълзи си балсам

ми даде. Благославям аз теглата,
че в тях познах как чиста ти й душата,
за мене колко обич крий се там.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6379>]